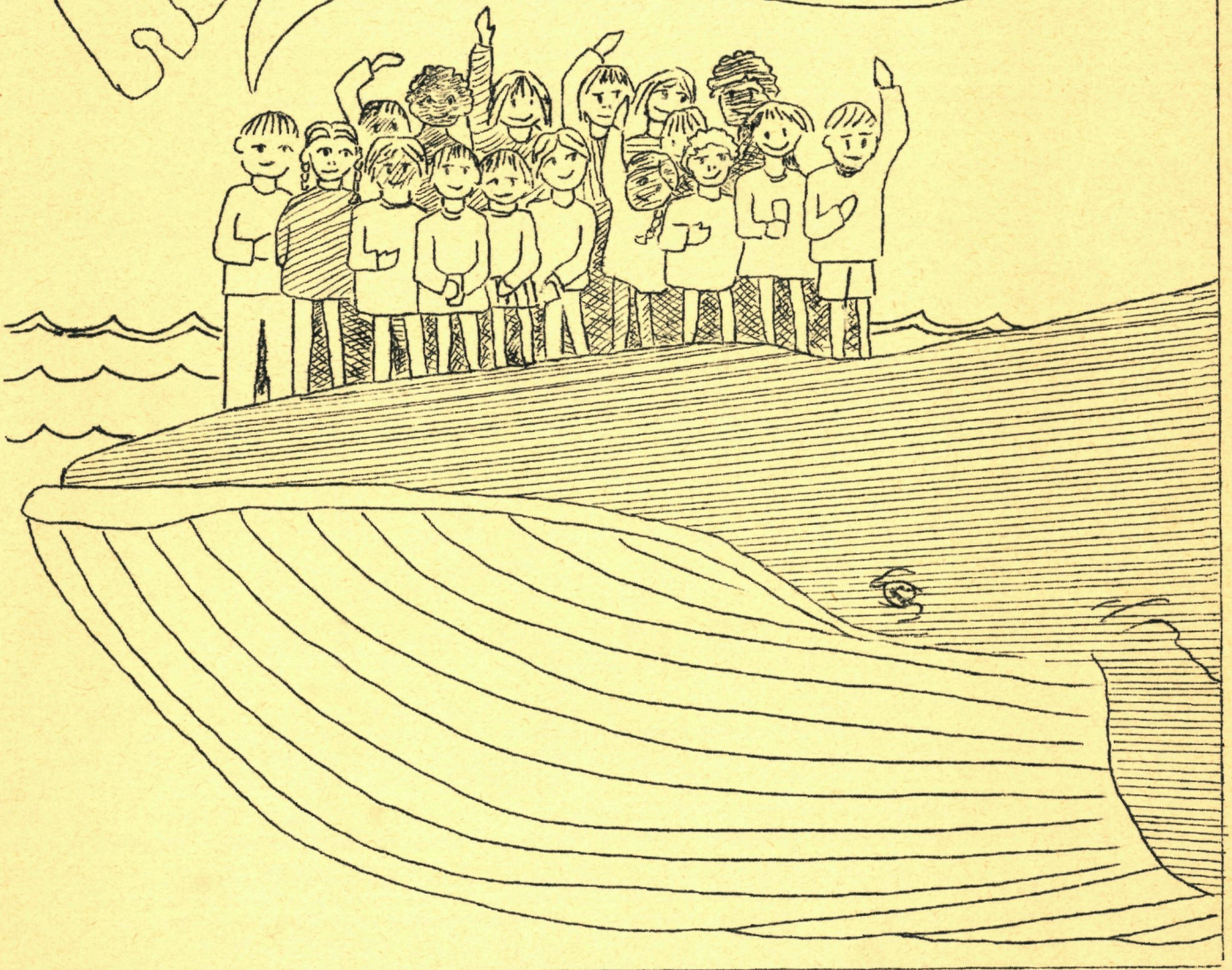
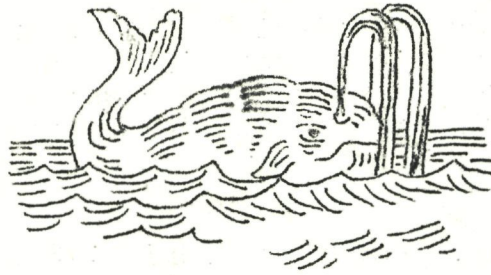

Red een Walvis!

De kinderen van de hele wereld helpen de walvissen redden. Ze schrijven brieven naar Mr. Tanaka, de premier van Japan of naar Mr. Kosygin, de premier van Rusland om hen te vragen om de walvissen te redden. Project JONAH zal de brieven afgeven. Zend je brieven naar het Centrum voor natuur beschermingseducatie, Ommeganckstraat 20, 2018 Antwerpen.

PROJECT JONAH

Aan de leerkracht

Zoals u misschien wel weet, worden de meeste soorten walvissen tegenwoordig sterk met uitroeiing bedreigd door over-bejaging. In de afgelopen 50 jaren werden er niet minder dan 2 miljoen geslacht en de tak van de wetenschap die zich met walvisachtigen bezighoudt is nagenoeg onbestaande. Vorig jaar bijvoorbeeld besloot men in Japan dat er 5.000 dwergvinvissen mochten gedood worden, op basis van zogezegd wetenschappelijke cijfers die spraken van een populatie van 150.000 dieren. Dit jaar, door een onbegrijpelijke manipulatie van de cijfers, herschatten de Japanners de dwergvinvissenpopulatie op 300.000 dieren en verschoven de grens van het aantal dieren dat mocht gedood worden naar 12.000.

Het is duidelijk dat de wetenschap der walviskunde één grote rotzooi is en dat alle schattingen betreffende populaties en MSY (maximum sustainable yield = maximaal toelaatbare vangst) bijzonder verdacht zijn. Tegenwoordig zijn alle schattingen omtrent populaties en MSY gebaseerd op waarnemingen door walvisvaarders, plus enkele gegevens van een Zuid-Afrikaans station, gevestigd te Durban. Zo schatten de Japanezen de Noordse vinvis populatie in Antarctica op 80.000, terwijl de Zuid-Afrikanen vorig jaar slechts 2 dieren zagen.

Over de steeds toenemende slachtpartijen onder de kleine walvisachtigen zijn er in totaal geen cijfers voorhanden.

Van de gewone vinvis mogen er dit jaar in Antarctica nog 1.450 gedood worden en dat is bijzonder veel als men weet dat uitroeiing onvermijdelijk schijnt te zijn als men niet elke jacht op deze dieren stopzet.

Op de vergadering van de International Whaling Commission werd vorig jaar over het lot van deze walvissoort gestemd. Acht van de veertien betrokken landen stemden voor de totale stopzetting

van de jacht op de gewone vinvis. Dit was onvoldoende om de vereiste 3/4de meerderheid te verkrijgen en na wat geruzie, waarin vooral de USSR en Japan zich schrap zetten om verder walvissen te mogen vangen, aanvaardde de vergadering een maximum aantal van 1.450 vinvissen dat nog per jaar in Antarctica mag gedood worden.

Met het project Jonah, gestart in juni 1973 met walvis-marchen te Londen, Washington, San Francisco, Vancouver en Brits Columbia, wil men bereiken dat 10 jaar lang alle commerciële walvisvangst verboden wordt, zoals aanbevolen door de conferentie van de Verenigde Naties over het menselijk milieu in 1972, een maatregel die door acht van de veertien aangesloten landen als gewenst en noodzakelijk wordt erkend. De voornaamste naties die de walvisvangst bedrijven zijn vooral Japan en de USSR. Daarom moet het protest zich dus vooral richten tot de leiders van deze twee landen.

Met uw klas kunt u bijdragen tot het veilig stellen van de toekomst van de walvis. Project Jonah is namelijk gestart met een internationale kinderkampagne. Van overal ter wereld worden gedichtjes, tekeningen, opstelletjes van de hand van kinderen verzameld, waarin de kinderen vertellen wat ze van walvissen weten en hoe ze staan tegenover de walvisvangst. In april 1974 zal een symbolische delegatie kinderen de resultaten van deze campagne overhandigen aan Mr. Tanaka van Japan en Mr. Kosygin van de USSR.

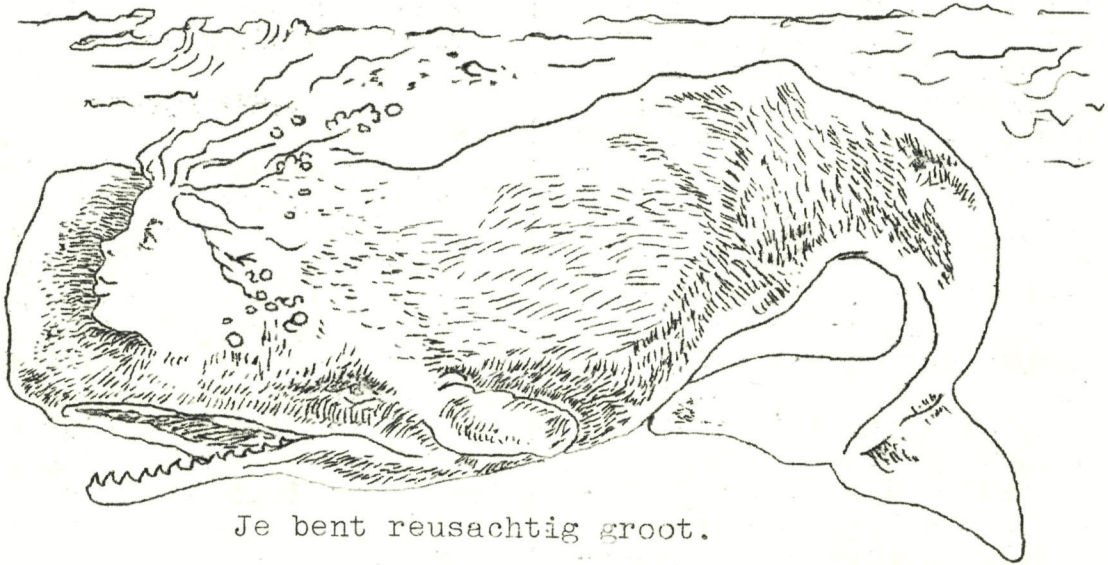
Deze map bevat wat aangename leerstof over walvissen. We hopen dat u dit mapje zult kunnen gebruiken om uw leerlingen wat bij te brengen over de verbazingwekkende eigenschappen van deze prachtige dieren en zodoende meehelpen om ze te redden. U vindt hier inlichtingen over hoe de walvissen er voor staan, en verhalen en activiteiten waardoor uw leerlingen zullen gaan begrijpen wat het eigenlijk is een walvis te zijn.

Als onderdeel van de les zou de leerlingen moeten gevraagd worden brieven, gedichtjes, opstellen of verhaaltjes te schrijven over wat ze geleerd hebben. U kunt de resultaten van uw en hun arbeid opsturen naar het Centrum voor Natuurbeschermings-educatie, Ommeganckstraat 26, 2000 Antwerpen.

Een uurtje van uw tijd betekent misschien het voortbestaan van de walvissen.

Dank u.

Stel je voor dat je een walvis bent.

Je bent reusachtig groot.

Je weegt meer dan 3.000 mensen tezamen.

Toch voel je je niet zwaar.

Het water maakt je licht en wiegt je heen en weer.

Je dikke speklaag houdt je warm, zelfs in ijskoud water.

Je zingt walvis-liedjes die honderden kilometer ver kunnen gehoord worden; je roept je vrienden.

Je werd groot met moeders melk en je ademt lucht.

Je leeft in grote, vriendschappelijke families.

Je legt met het grootste gemak duizenden kilometers af om je voedsel te volgen.

Je bent zo groot dat je geen echte vijanden hebt, behalve één:
DE MENS.

Lange tijd geleden aanzag de mens je voor een duivelse vis.

Je joeg hem schrik aan, jij, die zo groot was.

Maar spijtig genoeg aanziet men je tegenwoordig alleen maar als een **HANDELSPRODUCT**.

Je bent eenzaam.

Je ouders, broers, zusjes en vrienden zijn weg.

Je zwemt, je zingt je hunkerend lied dat zo ver draagt.

ADEMEN ALS EEN WALVIS

Vissen hebben kieuwen en ademen door de lucht uit het water te filteren. Maar walvissen ademen lucht in, net zoals jij. Omdat ze in het water leven, hebben ze hun neusgaten bovenop hun kop.

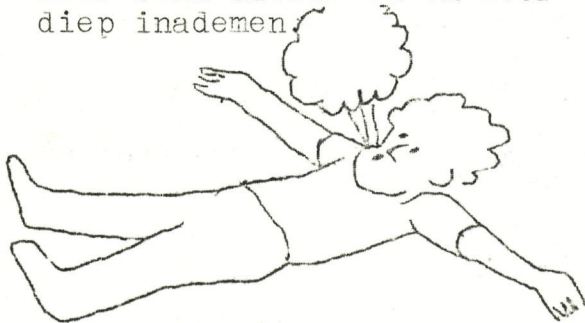
We noemen hun neusgaten: spuiten. Hetgeen je als een fontijntje bovenop een walvis ziet, het spuiten, is in feite geen water dat ze uitblazen. Het is gewoon uitgeademde lucht, die zichtbaar wordt zoals ook onze adem zichtbaar wordt als het koud is.

De walvissen sluiten hun neusgaten als ze duiken en openen ze als ze aan de oppervlakte komen om te ademen. Walvissen moeten eraan denken dat ze moeten ademen. Hun moeders leren hen wanneer en hoe ze moeten ademen terwijl ze nog babytjes zijn.

Hoe ademt een walvis?

Ga op je rug liggen en blaas al de lucht uit je longen. Haal dan diep adem. Houd je adem in, zolang je kunt. Dan zeer snel uitademen en weer diep inademen.

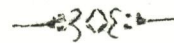

Walvissen halen steeds zeer diep adem en verdwijnen dan onder water voor een lange tijd. Potvissen kunnen hun adem een uur inhouden. Hoe lang kan jij het?

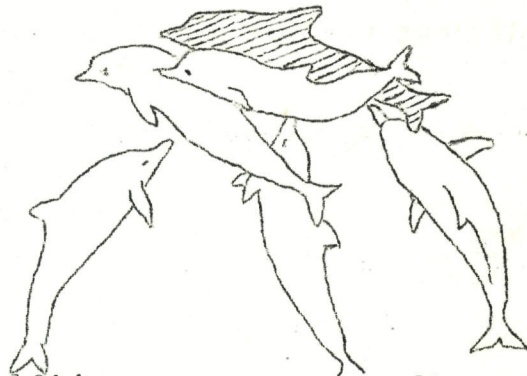

Walvissen slapen niet 's nachts zoals wij. Ze moeten wakker blijven om af en toe adem te halen, de ganse tijd door. Daarom doen ze tussendoor een dutje als ze moe zijn.

Wanneer walvissen slapen of uitrusten, houden anderen de wacht om zeker te zijn dat hun vrienden af en toe eens adem gaan halen en om uit te kijken of er geen gevaar aan komt.

Stel je voor dat je aan 't rondzwemmen bent, samen met een goeie vriend. Je wordt moe en je besluit een dutje te doen en je laat je een eindje in het water wegzakken. Je vriend zal uitkijken en ervoor zorgen dat er niets gebeurt. Daarvoor moet je je vriend wel heel erg goed vertrouwen. Walvissen en dolfijnen stellen een zeer groot vertrouwen in elkaar.

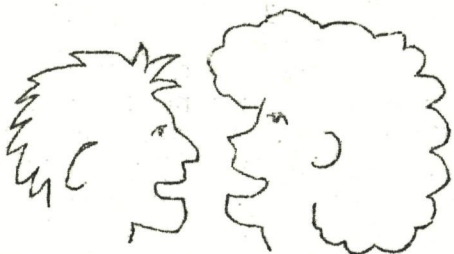

Dolfijnen zorgen voor elkaar, zoals ook walvissen dat doen. Op dit plaatje is de donker gekleurde dolfijn gekwetst. Zijn 5 vrienden dragen hem zo'n beetje, zodat hij aan de oppervlakte blijft en adem kan halen.

"ZIEN" MET KLANKEN

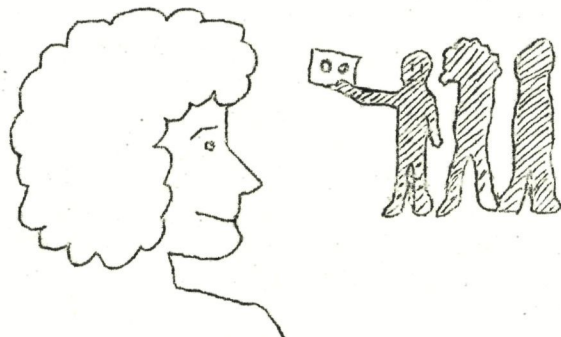
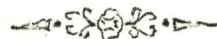
Walvissen "zien" meer met hun oren dan met hun ogen. Eigenlijk hebben ze wel heel goeie ogen, maar in de diepte van de oceaan, waar het altijd donker is, heb je daar niet veel aan. Dus "kijken" walvissen met behulp van geluid. Ze zenden voortdurend een soort klikkende geluiden uit die tegen de dingen rondom hen aanbotsen. Dan luisteren ze naar de echo's, die hen vertellen wat er zich om hen heen bevindt. Dit noemt men: echolocatie. Walvissen zien even goed met geluid als wij met onze ogen. En ze kunnen het "beeld" onthouden dat ze gehoord hebben - net zoals wij kunnen onthouden wat we gezien hebben met onze ogen.

Walvissen en dolfijnen kunnen zeer vlug zwemmen, in grote groepen, en ze kunnen onderscheid maken tussen de klikken die ze zelf voortbrengen en die van hun vrienden. Ze raken nooit in de war. Ze kunnen ook geluiden uitstoten en luisteren terzelfdertijd.

Je kunt zelf eens uittesten hoe dat is: praten en luisteren terzelfdertijd. Bedenk een verhaaltje en vraag aan een vriend er ook eentje te bedenken. Begin allebei tegelijk te vertellen. Kun je horen wat je vriend zegt zonder je eigen verhaaltje te onderbreken? Kan je vriend het?

Door echolocatie kunnen dolfijnen gemakkelijk het onderscheid maken tussen een bal met een doormeter van 6 cm en een bal met een doormeter van 6,5 cm. Dit is een zeer klein verschil. Dolfijnen zijn zeer bedreven in echolocatie.

Teken een cirkel met een doormeter van 6 cm en één met een doormeter van 6,5 cm. Vraag een vriendje of hij het papiertje eventjes wil omhoog houden in de andere hoek van de kamer. Kun je zeggen welke cirkel het grootst is? Probeer het ook eens buiten. Doe 35 grote passen weg van je vriend die het papiertje vasthoudt en probeer nu nog eens het onderscheid te maken tussen de twee cirkels. Nu krijg je er een idee van hoe scherp een dolfijn kan "zien" met zijn gehoor. Zie jij even scherp met je ogen als een dolfijn met zijn oren?

Zoek in een verklarend woordenboek het woord hydrofoon op. De mensen hebben de manier om onder water te zien met behulp van geluid afgekeken van de walvissen en ze hebben machines gemaakt die dat ook konden. Een hydrofoon is een machine op een schip dat doet wat ook de walvis doet en zij maakt het mogelijk het schip veilig doorheen donker water te loodsen, waar menselijke ogen niets meer kunnen onderscheiden.

DE ZINGENDE WALVISSEN

De walvisvaarders van vroeger hoorden soms vreemde geluiden die doorheen de romp van hun houten boten scheen te komen. Dat waren de walvissen die... zongen! Nu weten we dat walvissen geluiden voortbrengen om met elkaar te "praten".

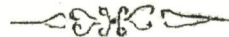
Een wetenschapsman, Roger Payne, bestudeert de geluiden van bult-ruggen. Hij heeft ontdekt dat walvissen hun liedjes gebruiken om met elkaar in contact te blijven over lange afstand. Dus als je ergens een blijkbaar eenzame walvis ontmoet, is het best mogelijk dat hij net aan 't "praten" is met een soortgenoot, honderd kilometer verder.

Dr. Payne ontdekte ook nog dat er diep in de oceaan een bijzondere stroming van koud water is die de geluiden zeer goed meedraagt. Misschien luisteren alle walvissen in de oceaan naar deze stroming - een soort "walvis-radio" diep onder de zeespiegel. Misschien praatten vroeger alle walvissen met elkaar op die manier. Maar nu is de zee vol storende geluiden veroorzaakt door schepen en onderzeeërs en waarschijnlijk kunnen de walvissen mekaar niet meer horen over zo'n grote afstanden.

Een andere wetenschapsman, Paul Spong, denkt dat zwaardwalvissen eerst bij elkaar komen en plannen maken, alvorens op zalmjacht uit te gaan. Ze verzamelen voor het tij keert en maken een heleboel vreemde geluiden. Dan gaan ze de zalm omsingelen en drijven hem samen. Wanneer de vis helemaal ingesloten is, gaan sommige walvissen binnenin de cirkel om zich te voeden, terwijl anderen rondzwemmen om te kijken of er geen enkele zalm ontsnapt. Als alle walvissen gegeten hebben, trekken ze er

allemaal onderuit om te rusten of te spelen. Dr. Spong denkt dat ze zoveel geluiden maken alvorens op jacht te gaan omdat ze dan "bespreken" wat ze gaan doen.

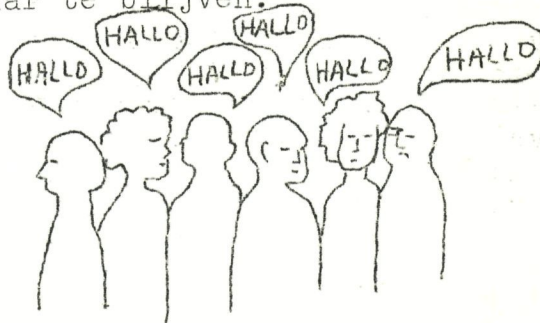
Zo zien we dat walvissen in een wereld van geluiden leven net zoals wij leven in een wereld van licht. Denk er eens over na hoe complex de wereld van het geluid wel moet zijn. Er zijn de klikkende geluiden om je weg te vinden. Er zijn geluiden en liedjes om met elkaar in contact te blijven, plannen te maken en problemen te bespreken. En dan zijn er ook nog de individuele geluiden die elke walvis of dolfijn voortbrengt om zijn vrienden te laten weten wie hij is en dat hij er aankomt.

Walvissen leven in groepen.

Als je "Hallo" roept naar iemand in de verte, wil je eigenlijk zeggen: "waar ben je? of "geef antwoord alsjeblief!" Het lijkt wat op een walvisliedje. Je kunt misschien eventjes proberen te "zingen" zoals walvissen dat doen.

Vraag 6 of 8 vriendjes of ze willen meedoen. Iedereen moet zijn ogen sluiten en rond wandelen en ondertussen voortdurend zachtjes "hallo" roepen. Roep vooral stilletjes, walvissen schreeuwen ook niet naar elkaar. Tracht uit te vinden welke hallo van wie afkomstig is. Probeer ook de roepjes te gebruiken om te weten waar de groep heen gaat en om bij elkaar te blijven.

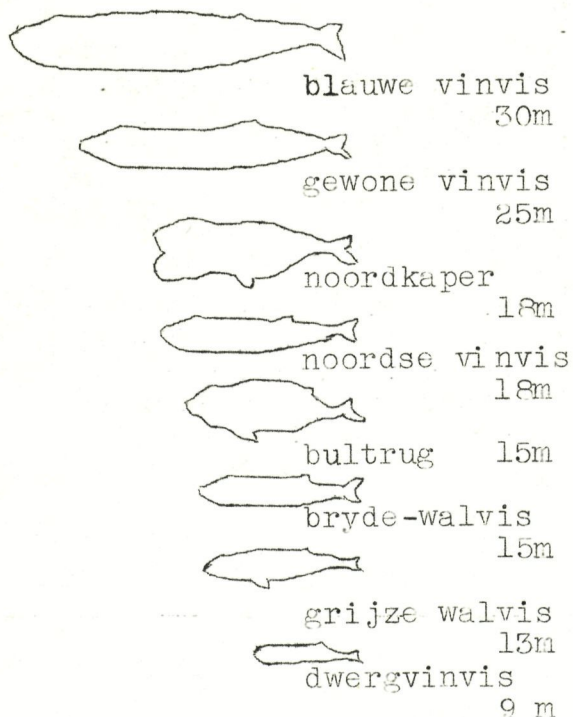
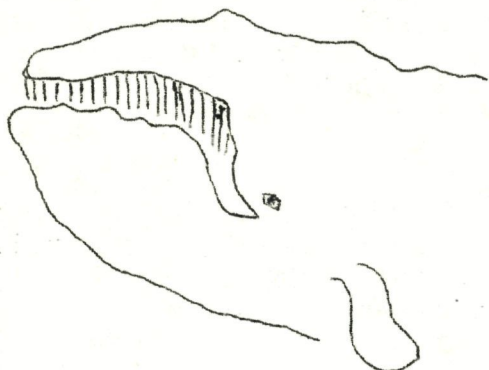

DE ORDE DER WALVISACHTIGEN

De mensen die planten en dieren bestuderen brengen ze onder in grote groepen omdat ze verschillende zaken met elkaar gemeen hebben. Die grote groepen noemt men: orden. Alle walvissen en dolfijnen behoren tot de orde der walvisachtigen. De orde is onderverdeeld in twee grote families - tandwalvissen en baardwalvissen. Hier is een overzicht van de twee grote families.

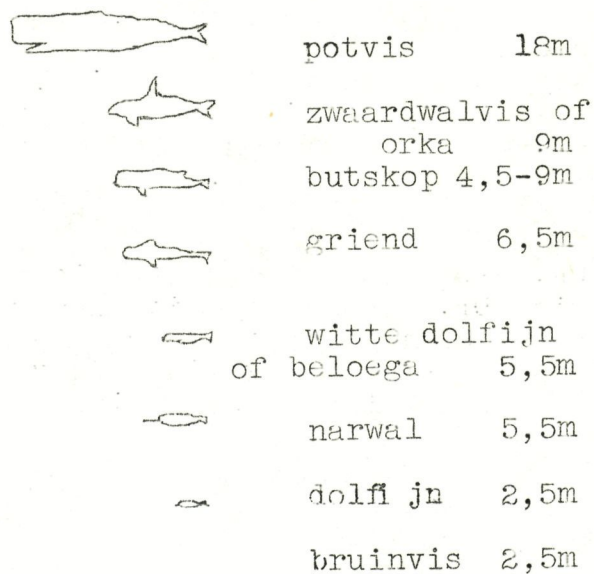
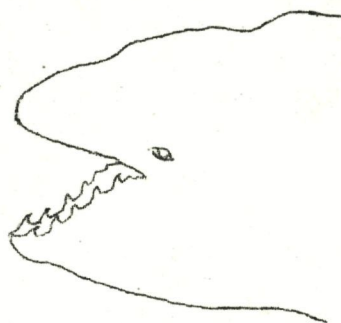
BAARDWALVISSEN

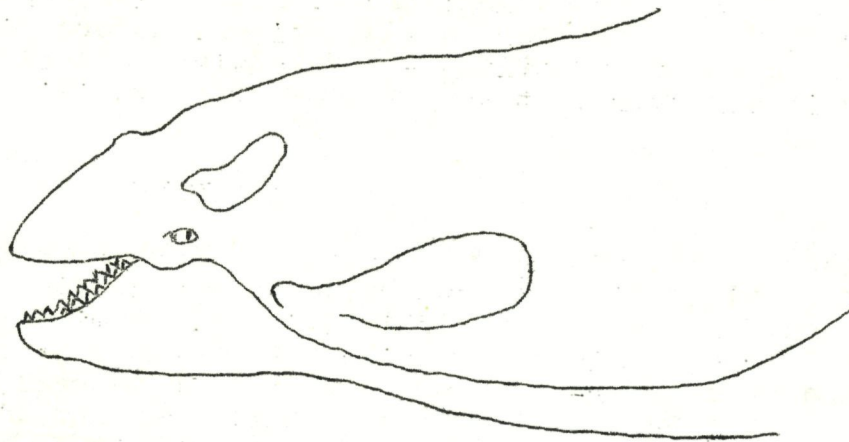
Baardwalvissen hebben in hun muil baarden of baleinen die het water filteren. Ze eten kleine visjes en garnalen die gevangen worden door de baarden. Het zijn de grootste dieren ter wereld en ze leggen elk jaar fantastische afstanden af om hun voedsel te vinden. De muil van een baardwalvis ziet er zó uit:

TANDWALVISSEN

Tandwalvissen hebben tanden in hun bek en jagen op vissen en pijlinktvissen. Sommige tandwalvissen hebben een groot volume hersenen in vergelijking met de grootte van hun lichaam. Het zijn dan ook slimme dieren, die er een soort taaltje op na houden. De muil van een tandwalvis ziet er zó uit:

DIT IS HET WARE VERHAAL VAN HAIDA, DE WALVIS DIE DE WETENSCHAPSMAN
IETS LEERDE.

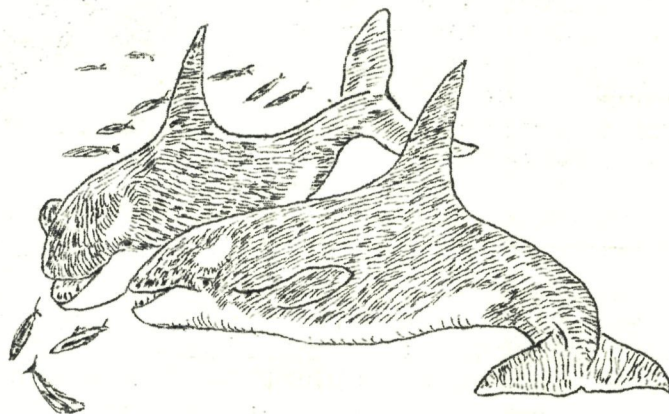
Dr. Spong is een wetenschapsman die zwaardwalvissen bestudeert. Enkele jaren geleden werkte hij met Haida, een zwaardwalvis uit het aquarium van Vancouver. Dr. Spong en Haida hadden reeds een aantal tests uitgevoerd en Dr. Spong was op de rand van het aquarium gaan zitten, terwijl hij zijn blote voet in het water liet bengelen.

Opeens, zonder waarschuwing, kwam Haida recht op hem af en opende haar gevaarlijke muil. Ze liet haar tanden langs zijn voet glijden, net hard genoeg om het te voelen. Dr. Spong trok verschrikt zijn voet uit het water maar zodra hij Haida's tanden voelde, maar had ze hem werkelijk willen bijten, dan zou het te laat geweest zijn.

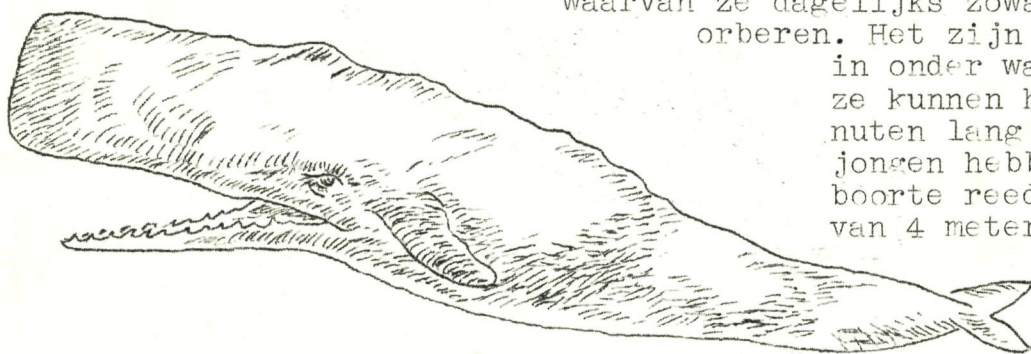
Na een tijdje besloot Dr. Spong zijn voet terug in het water te steken. Haida kwam terug en deed dezelfde test met Dr. Spong. Opnieuw, zonder waarschuwing, liet ze haar tanden langs zijn voet glijden. En opnieuw trok hij verschrikt zijn voet uit het water en wachtte weer een tijdje vooraleer hij zijn voet terug in het water durfde steken.

Dr. Spong en Haida deden dit twaalf keer. Toen, de twaalfde keer, wist Dr. Spong dat Haida hem geen pijn zou doen en hij liet zijn voet rustig in het water toen ze weer aankwam. Daarna deed ze nooit meer alsof ze in zijn voet zou bijten. Dr. Spong beseftte dat ze hem had geleerd niet bang te zijn voor haar!

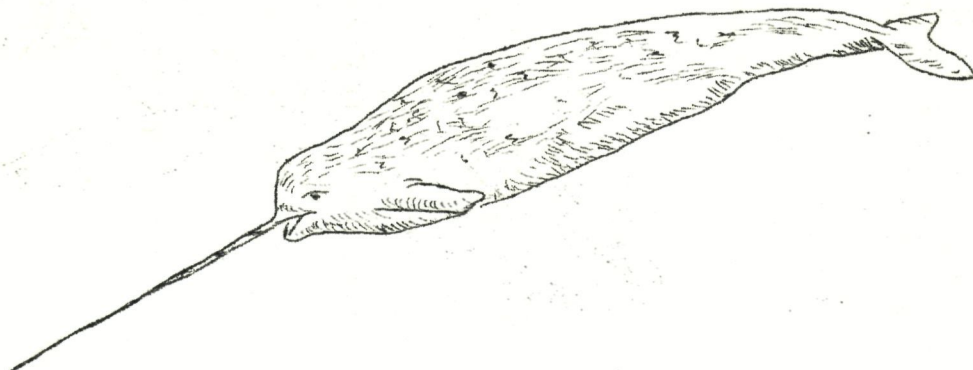
DE ZWAARDWALVIS OF ORKA. De zwaardwalvis is één van de snelste en intelligentste van de ganse oceaan. Ze eten vlees, ook andere walvissen, dolfijnen, zeehonden en zeeleeuwen. Maar meest van al eten ze vis. Paul Spong vaart met zijn kajak mee met de zwaardwalvissen en speelt fluit voor hen. Soms zingen de walvissen terug naar hem.

DE FOTVIS. Potvissen leven in scholen van 20 tot 30 dieren samen en het zijn bewoners van tropische zeeën. Ze voeden zich voornamelijk met inktvissen, waarvan ze dagelijks zowat 1 ton verorberen. Het zijn rekordhouders in onder water blijven: ze kunnen hun adem 80 minuten lang inhouden. De jongen hebben bij de geboorte reeds een lengte van 4 meter.

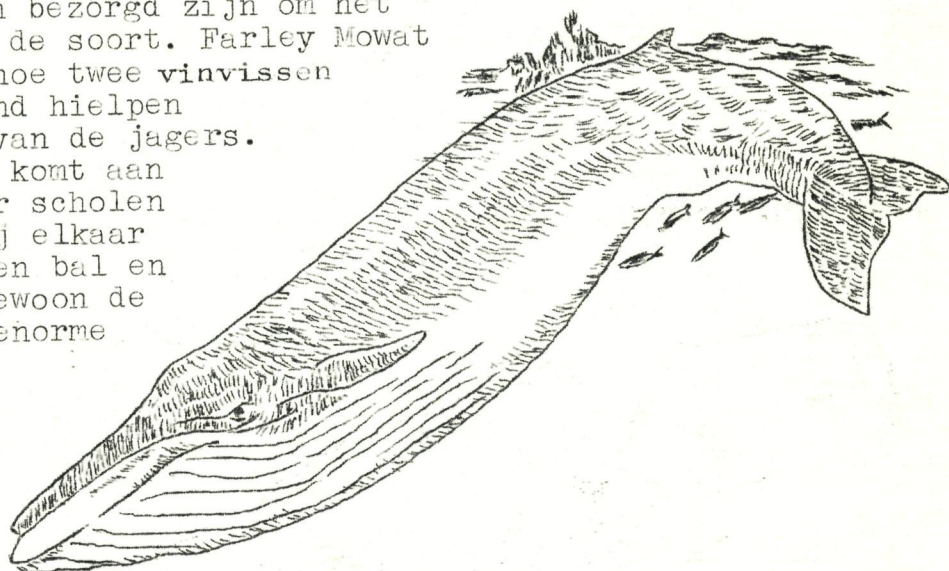
DE NARWAL. Deze vreemde walvis leeft in het drijfijjs rond de Noordpool. Hij jaagt op platvissen en schaaldieren en heeft daarvoor twee recht naar voren gerichte tanden. De linkertand kan tot 2;5 m lang worden, terwijl de rechter hoogstens 20 cm wordt. Het is wellicht door deze eigenaardige verschijning dat de "eenhoorn-sage" ontstaan is.

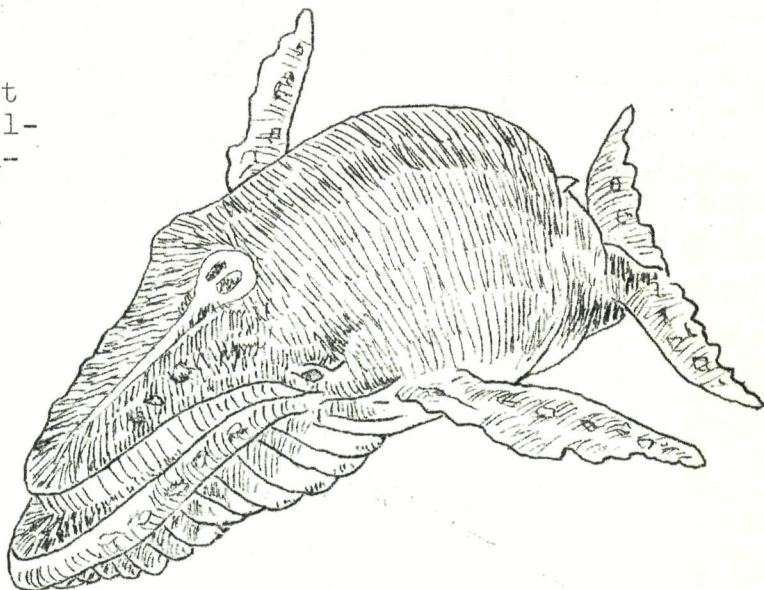
DE GRIEND. Deze walvissen reizen in grote groepen, en soms laten ze zich aanspoelen op het strand, waar ze dan sterven. De wetenschapsmensen weten niet waarom ze dat doen. Nu de grote walvissoorten bijna uitgeroeid zijn, jagen de wavisvaarders nu meer op de kleine soorten, zoals bijvoorbeeld de griend. Duizenden grienden worden elk jaar gedood om hun vlees en om er olie van te maken.

DE GEWONE VINVIS. Dit is de tweede grootste walvis ter wereld. De Japanners en de Russen doden zoveel gewone vinvissen dat veel wetenschapsmensen bezorgd zijn om het voortbestaan van de soort. Farley Mowat zag op een keer hoe twee vinvissen een gewonde vriend hielpen om weg te komen van de jagers. De gewone vinvis komt aan zijn voedsel door scholen kleine visjes bij elkaar te drijven tot een bal en dan schept hij gewoon de bal op met zijn enorme muil.

DE BULTRUG. Dit is de meest speelzieke van de grote walvissoorten. Bultruggen houden ervan af en toe eens uit het water op te springen en met veel gespat er dan terug in neer te komen. Soms geven ze mekaar een klapje met hun paddels. Bultruggen zingen liedjes, en op één bepaalde plaats -Bermuda- zijn de liedjes elk jaar weer anders. Niemand weet waarom.

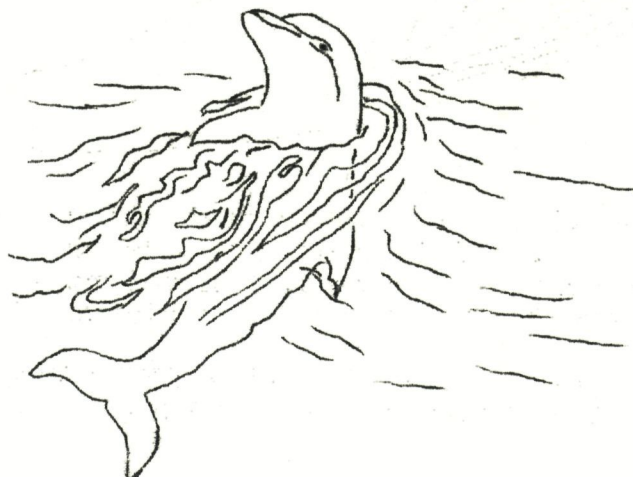
DIT IS NOG EEN WAAR VERHAAL:
DOLLY, DE DOLFIJN DIE EEN FAMILIE UITKOOS

Mary Ann woonde aan een kanaal. Op een dag zag ze voor haar huis een dolfijn in het water zwemmen. Mary Ann was acht jaar. Ze voede de dolfijn een broodje met worst, alhoewel dat eigenlijk geen echt dolfijn-eten is. Maar de dolfijn was eenzaam en bleef er, niettegenstaande het magere dieet. Mary Ann noemde de dolfijn Dolly.

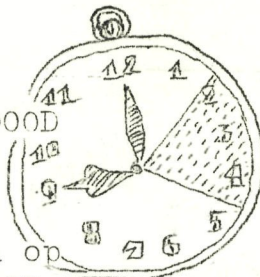
Elke dag zwom Dolly heen en weer door de kanalen en iedere avond kwam ze weer naar huis. Mary Ann en haar zus zwommen en stoeiden met Dolly. Hun moeder gaf haar vis te eten en kuste haar natte snuit. Het werden beste vrienden. Dolly was mensen gewoon, want vroeger, toen ze nog zeer jong was, had met haar gevangen en weggebracht van haar wilde familie. Nu waren Mary Ann en haar zus, en vader en moeder de familie geworden van Dolly.

Op een dag redde Dolly een jongetje van de verdrinkingsdood. Hij had een drijfriem aan en was aan 't spelen in het ondiepe water terwijl de andere kinderen met Dolly bezig waren. Het jongetje dreef echter af naar dieper water en begon verschrikt met armen en benen te slaan. Dolly duwde hem naar de kant, nog voor de volwassenen, die stonden toe te kijken, in het water waren. Dolly had zeer vlug beslist wat er haar te doen stond.

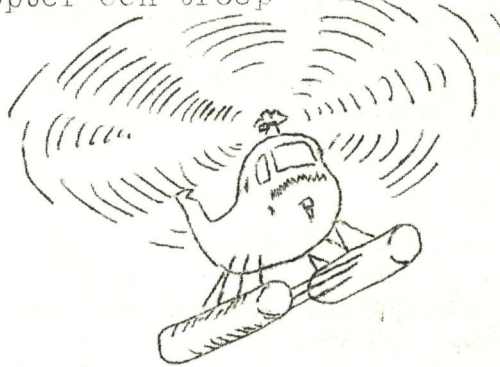
Dolly bleef vier jaar bij haar "familie". Ze beleefden samen een zeer leuke tijd en de familie ervaaarde hoe prettig het was om door een dolfijn als "pleeggezin" uitgekozen te zijn.

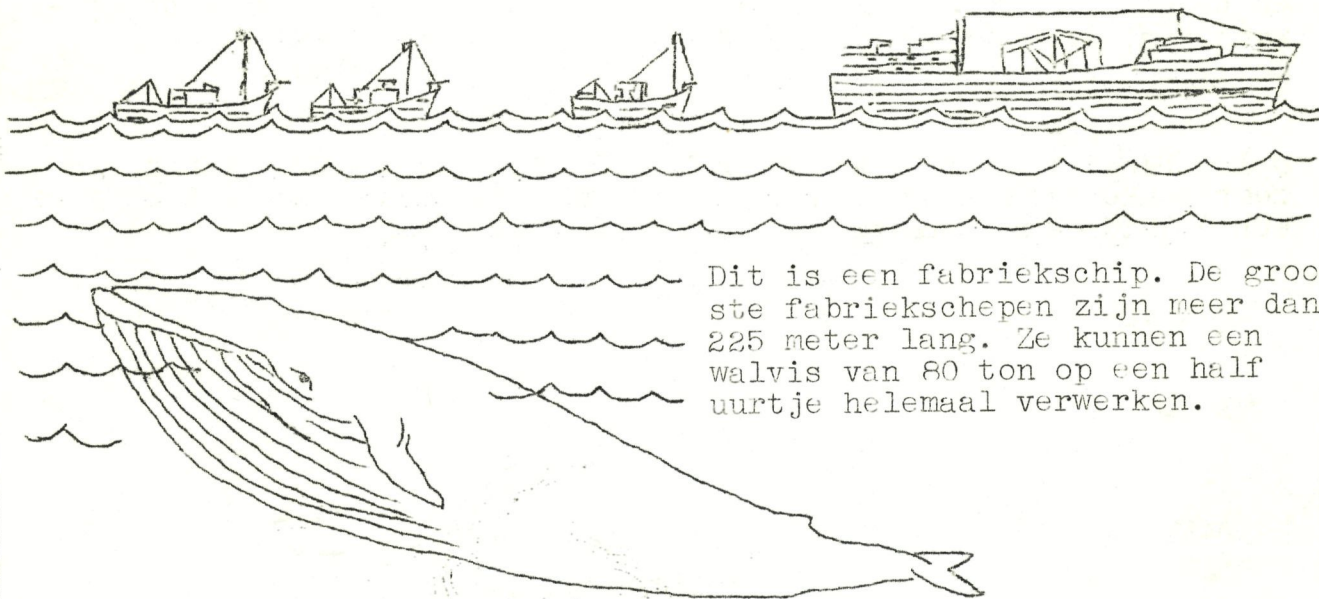
OM DE 14 MINUTEN WORDT EEN WALVIS GEDOOD

Helicopters worden gebruikt om walvissen op te sporen. Wanneer een helicopter een troep walvissen ziet, seint hij dit over naar een jagersboot. De jagers komen dan de walvissen doden en slepen ze naar het fabriekschip, zoals je er hieronder één ziet.

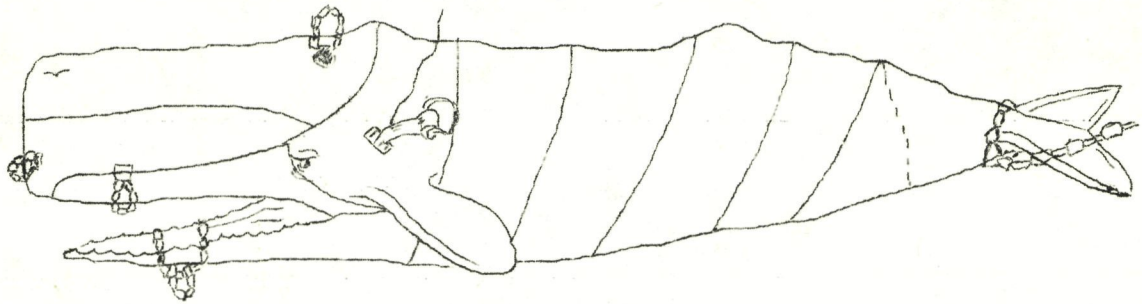
Jagersboten varen mee met de fabriekschepen. Op de boeg van de jagersboot is een harpoen-kanon. De walvissen worden gedood doordat de punt van de harpoen in het lichaam van het dier ontploft. Dr. H. R. Lilie heeft eens op een keer iets zeer zieligs meegemaakt. Walvisvaarders probeerden een drachtige blauwe minvis te doden. Het duurde 5 uren en ze moesten 9 harpoenen afschieten vooraleer hij dood was.

Dit is een fabriekschip. De grootste fabriekschepen zijn meer dan 225 meter lang. Ze kunnen een walvis van 80 ton op een half uurtje helemaal verwerken.

De blauwe vinvis is het grootste dier dat ooit op aarde leefde. Hij is groter dan de grootste dinosauriër en zo lang als drie treinwagens. Een volgroeide forel zou gemakkelijk door de grootste aders van een blauwe vinvis kunnen zwemmen!

DIT JAAR ZULLEN MEER DAN EEN HALF MILJOEN WALVISSEN STERVEN, ALS JE DE KLEINERE SOORTEN EN DE BRUINVISSEN MEETELT.

HELP ALSJEBLIJF DE WALVISSEN REDDEN

Walvissen leven reeds miljoenen jaren lang in de oceanen. Maar in de tijd dat onze grootouders groot en oud werden, hebben de walvisvaarders twee miljoen walvissen gedood.

Rusland en Japan doden tegenwoordig het meest walvissen. Mensen uit Rusland doden potvissen om smeersel voor raketten en voedsel voor pelsdieren te maken. De Japanners eten walvissenvlees reeds honderden jaren lang. Veel walvissoorten zijn bijna uitgeroeid. "Uitgeroeid" betekent dat er geen meer zijn en dat er nooit nog weer terug zullen komen. Uitgeroeid is voor altijd.

Help ons alsjeblief de walvissen te redden, vooraleer ze allemaal verdwenen zijn. Duizenden kinderen van overal ter wereld helpen reeds. Schrijf een brief, maak een tekening, een gedichtje of een verhaaltje waarin je vertelt hoe je erover denkt. Richt ze tot Mr. Tanaka van Japan en Mr. Kosygin van Rusland. Zend ze naar Project Jonah. (Je leraar heeft ons adres.)

Nog andere dingen die je kunt doen:

MAAK EEN WALVISBOEK. Verzamel zoveel mogelijk afbeeldingen en foto's. Teken een kaart waarop je aangeeft waar walvissen leven en hun voedsel zoeken. Maak tekeningen en schrijf walvis-verhaaltjes. Als de ganse studie over de walvissen klaar is, zend het boek dan op naar ons. We zullen het afgeven aan Mr. Tanaka of Mr. Kosygin.

MAAK EEN RED-DE-WALVIS-SPELDJE EN DRAAG HET. Vertel aan iedereen die erom vraagt wat er met de walvissen gebeurt.

ORGANISEER EEN TENTOONSTELLING van kindertekeningen en -gedichten in een zaaltje, een warenhuis of een bank.

STUUR NAAR DE PLAATSELIJKE KRANT EEN VERSLAGJE van wat er in je klas gebeurt in verband met de walvissen. Vertel wat je geleerd hebt over walvissen en wat er met hen gebeurt.

VOOR DE LEERKRACHT:

Indien u nog meer mapjes wenst, bijvoorbeeld omdat u nog andere mensen uit het onderwijs kent die enthousiast zijn om het project, vraag ze aan bij het **CENTRUM VOOR NATUURBESCHERMINGSEDUKATIE**, Onneganckstraat 26, 2000 Antwerpen.

WAAROM WALVISSSEN DODEN?

Dit zijn enkele dingen die gemaakt worden van dode walvissen. Dit alles kan ook vervaardigd worden uit andere - en dikwijls goedkopere grondstoffen.

Maar toch worden nog steeds walvissen afgeslacht, alhoewel ze zo zeer bedreigd zijn, om er deze producten mee te fabriceren.

Hieronder vind je een lijstje van de landen die de walvisvangst nog bedrijven, met daarnaast het aantal walvissen dat ze doodden van 1960 tot 1970.

Japan: 210.395

Rusland: 183.991

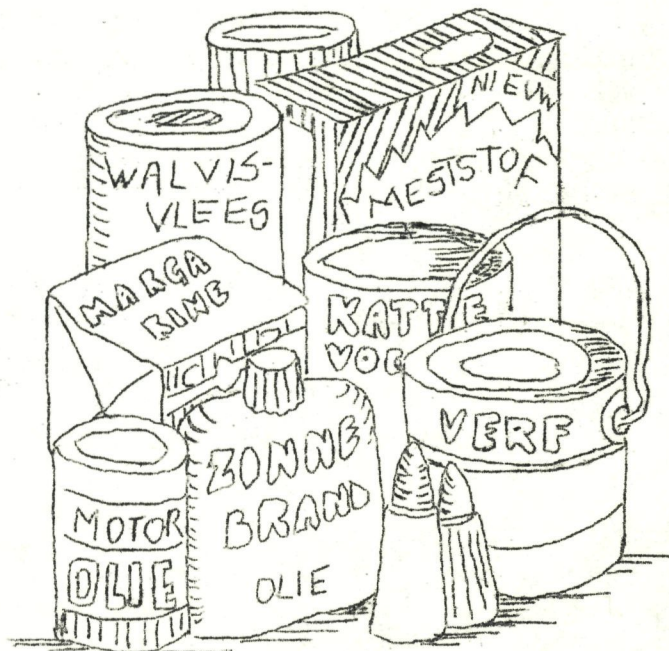
Noorwegen: 51.447

Zuid-Afrika: 33.061

Peru: 22.211 Australië: 8.684 Canada: 7.910

IJsland: 4.071 Portugal: 4.320 Spanje: 2.672

Brazilië: 3.177 USA: 2.409 Denemarken: 84

Vraag aan Mr. Tanaka van Japan of aan Mr. Kosvigin van Rusland of ze de walvisvangst willen stopzetten en andere dingen gebruiken om margarine, olie, voedsel voor huisdieren en lippenstift mee te maken.

Vraag hen of ze alstublieft de walvissen willen sparen.